

Boeken van Maren Stoffels

Ook verkrijgbaar als e-book

8+

Schim in het bos

11+

Dreadlocks & Lippenstift

Piercings & Parels

Cocktails & Ketchup

Sproetenliefde

Op blote voeten

Je bent van mij!

Met mijn ogen dicht

Verliefd op alle 3

12+

Vlucht van Elin

Tara vecht terug

Gezicht van Britt

Verboden voor ons

Verboden voor mij

Check ook

www.marenstoffels.nl

www.stoffelsmaren.hyves.nl

www.facebook.com/marenstoffels

[@marenstoffels](https://twitter.com/marenstoffels)

Filmpjes op **You Tube**

**maren
STOFFELS**

STAPEL VERLIEFD

Leopold / Amsterdam

*Voor al mijn fans die ik heb ontmoet, of die ik hopelijk nog
ga ontmoeten.*

Dit boek is voor jullie.

Eerste druk 2013

© 2013 tekst: Maren Stoffels

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images & Caren Limpens

Auteursfoto: © Joey Buddenberg

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6420 0 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc[®]-
keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Dombo & Lekkertje	7
Problemen?	15
Springen in een rokje	21
Ik mag haar wel	25
Doe het voor mij	32
Keukenprinses	43
Tijd	52
Verrassing!	62
Ontvoeren	73
Love	78
Poeslief	89
De nieuwe Boudewijn	97
Orkaan	102
Ziekenbezoek	107
Ik zing het liever	117
Maren Stoffels over <i>Stapelverliefd</i>	129

Dombo & Lekkertje

‘Olivia!’

| 7

Niemand noemt mij zo behalve mijn vader. Ik haat die naam. Snel gris ik de songtekst van mijn bed. Net op tijd, want de deur naar mijn kamer vliegt open.

‘Wat is dít?’

Heeft mijn vader mij horen zingen? Maar dan zie ik wat Boudewijn in zijn hand heeft. Mijn rapport. Hoe komt hij daaraan? Ik had het expres onder in mijn tas gestopt.

‘Een vier voor Nederlands. Hoe krijg je het voor elkaar?’ Boudewijn gooit mijn cijferlijst op de grond. Ik doe een stap achteruit, maar mijn bureaustoel prikt in mijn rug.

Waarom heb ik dat rapport niet beter verstopt? Mijn vader is net een drugshond, hij vindt alles.

‘Nou?’

‘Ik...’ Waarom zeg ik niet gewoon hoe het zit? Voor de laatste toets heb ik tot diep in de nacht geleerd, maar zodra ik de opgaven voor mijn neus krijg, lijkt het of ik alles ben vergeten.

Boudewijn lacht spottend. ‘Hoe wil jij ooit gaan studeren als je dit niet eens kan?’

‘Maar... ik wil zangeres worden.’

Mijn woorden blijven als dikke mist in de kamer hangen. Waarom zeg ik dit? Het is niet voor niets geheim!

‘Zangerés?’

Even denk ik dat hij me zal uitlachen, maar dan voel ik een harde klap tegen mijn wang.

‘Het is klaar met die onzin van jou!’

Zijn stem klinkt ver weg, alsof ik onder water zwem. Mijn wang brandt. Hoe kan ik zo stom zijn om over het zingen te beginnen?

'Vanmiddag kom jij meteen naar huis.'

Jet en Maud wilden naar de stad. Hoe leg ik mijn vriendinne uit dat ik niet meekan?

'Maar...'

'Ga je nog tegen me in ook?'

Als Boudewijn zo'n bui heeft, kan ik beter mijn mond houden.

'Nee, papa.'

'Papa?' Boudewijn kijkt me aan. 'Je bent geen kleuter, toch?'

'Nee.' Er springen tranen in mijn ogen. Hij is toch mijn vader!

'Ga je nou nog huilen ook?'

Ik doe snel mijn ogen dicht en probeer het liedje van net te neuriën in mijn hoofd. *Niet huilen, nooit huilen*. Dat maakt het nog erger.

'Slappeling!' Mijn vader geeft me een duw en ik val op mijn knieën op de overloop. Het ruwe tapijt prikt door mijn legging.

'En nu wegwezen!'

Slingerend fiets ik het schoolplein op. Ik kan nog net op tijd uitwijken voor twee meisjes die met hun armen in elkaar gehaakt lopen.

Zangerés, had mijn vader gezegd, alsof ik hem vertelde dat ik seriemoordenaar wil worden. Volgens mij háát hij muziek. Boudewijn snapt niet dat ik tijdens het zingen mezelf kan zijn. Als ik zing, lijkt het alsof ik alles kan. Alsof ik alles kan worden wat ik wil.

In het fietsenhok zie ik iemand haar fiets in het laatste vrije plekje hijsen.

'Nee!'

Ik mag niet te laat komen. Maar zodra het meisje zich omdraait, krijg ik spijt van mijn geroep.

Sascha kijkt me grijnzend aan. 'Goedemorgen. Hard gefietst? Of heb je gevochten?' Ze wijst naar mijn wang.

Ik strijk snel mijn haren over de pijnlijke plek. Is het erg rood?

Als Sascha het ziet, zien mijn vriendinnen het ook. Jet wil dan natuurlijk weten hoe ik eraan kom.

De eerste bel galmt over het plein.

Sascha kijkt me aan. 'Nu kom je nog te laat ook. Wat een pech.'

Ik kijk om me heen. Als ik mijn fiets achter de school neerzet, ben ik sowieso te laat. Ik kijk hoe Sascha naar de ingang loopt. Ze geniet er gewoon van!

Ik moet opschieten, anders krijg ik een te laat-briefje mee. Dan waren de klappen van net pas een voorproefje...

Ik gooi mijn fiets tegen die van Sascha aan. Als ik opschiet, kan ik de tweede bel nog halen. We hebben Nederlands op de bovenste verdieping, onder het schuine dak.

Sascha loopt naar de linkertrap, maar ik ken een snellere route. Via de kantine neem ik de andere trap. Met twee treden tegelijk sprint ik naar boven. Ik negeer het pijnlijke bonken in mijn hoofd. *Yes*, ik haal het!

Opgelucht sla ik de hoek om, maar dan bots ik keihard tegen iemand op. Mijn tas glijdt van mijn schouder en mijn boeken schuiven als sjoelstenen over de vloer. Mijn pennen rollen alle kanten op.

Dan gaat de tweede bel.

'*Shit!*' Vloekend buig ik me voorover om mijn boeken op te rapen. Het duizelt me even, en dan zie ik dat mijn Nederlandse lesboek een ezelsoor heeft. Ook dat nog.

'Kun je niet uitkijken?!'

Er klinkt een lach. 'Zó. Ochtendhumeurtje?'

Voor me staat een jongen met blonde krullen. Hij draagt een wijde spijkerbroek en gympen. Om zijn pols zitten versleten festivalbandjes.

Ik heb hem nog nooit eerder gezien, dat weet ik zeker. Dat lichtgevende haar had ik me wel herinnerd.

De jongen neemt mijn lesboek over en vouwt het ezelsoor terug. 'Zo goed als nieuw.'

Hij heeft een spottende uitdrukking op zijn gezicht. Vindt hij het soms grappig? Ik gris mijn boek terug en loop langs hem heen. Met een harde duw zwaaien de deuren open. Als ik opschiet, laat de leraar me misschien nog binnen.

‘Kun je me helpen?’ roept de jongen mij na. ‘Ik ben nieuw hier.’

Ik kijk verbaasd om. Eerst loopt hij mij omver en nu moet ik hem gaan helpen? Hij heeft niet eens sorry gezegd!

‘Dankzij jou ben ik te laat,’ zeg ik. *Dankzij jou mag ik mijn vader vanmiddag vertellen dat ik te laat was.*

De jongen valt op zijn knieën en houdt zijn beide handen in de lucht. ‘Dúizendmaal sorry.’

Denkt hij nou echt dat hij alles kan maken? Ik draai me boos om.

‘Je zoekt het lokaal zelf maar.’

Een onbekende man kijkt me vragend aan als ik het lokaal binnenkom. ‘En wie ben jij?’

Even denk ik dat ik verkeerd zit, maar dan zie ik Maud en Jet zitten. Natuurlijk, we zouden vandaag een nieuwe docent krijgen! Ik kijk naar de man met het blauwe overhemd. Hij is een stuk jonger dan zijn voorganger.

‘Ik ben Liv,’ zeg ik.

De leraar kijkt op de namenlijst. ‘Die staat er niet tussen.’

‘Ik heet Olivia,’ zeg ik met tegenzin. ‘Maar ik ben Liv.’

De leraar knikt. ‘Mooie naam. Ik heet meneer Bergman. Ga zitten, Liv.’

Ik kijk hem verbaasd aan. Geen te laat-briefje? Dat betekent dat Boudewijn niets hoeft te weten! Opgelucht plof ik achter mijn vriendinnen neer.

Jet draait zich meteen om. ‘Gaat het wel goed?’

Mijn wang! Door die stomme jongen was ik de plek even helemaal vergeten. Ik duik snel onder de tafel om mijn boeken te pakken. Als ik overeind kom, hangt mijn haar opnieuw voor mijn gezicht. Hopelijk zijn mijn wangen nu zo rood dat de plek niet meer opvalt.

‘Waarom ben je zo laat?’

Heeft Jet iets gezien? Nee, dan had ze het wel gezegd. Mijn vriendin is soms net een rechercheur met haar vragen.

‘Ik... ik werd opgehouden door Sascha,’ zeg ik.

‘Het zal weer eens niet,’ zucht Maud. ‘De trut.’

Op dat moment wordt er op de deur van het lokaal geklopt. Nog een laatkomer? Ik kijk om me heen, maar de klas is compleet.

‘Binnen,’ zegt Bergman.

De jongen met de blonde krullen stapt de klas binnen. ‘Goedemorgen.’

‘Dit één je niet,’ zeg ik.

‘Wat is er?’ vraagt Maud.

‘Ik ken hem.’

Jet kijkt me verbaasd aan. ‘Waarvan?’

‘Van de gang. Het is een eikel.’

De jongen kijkt even mijn kant op. Heeft hij me gehoord?

‘Het is een lekker ding,’ zegt Maud.

De leraar klapt in zijn handen. ‘Jongens en meisjes, dit is Emil.’ Hij schrijft zijn naam op het bord. Hij schrijft het met alleen een *i*, maar hij zegt Emiel.

‘Emil is nieuw in deze klas.’

Achter me wordt gefloten. Een paar meisjes giechelen. Emil lijkt er geen last van te hebben dat iedereen naar hem kijkt. Hij staat lachend voor de klas, met zijn handen in zijn zakken, alsof de hele wereld van hem is.

‘Zoek maar een plek, Emil.’

Hij laat zijn ogen over de paar lege stoelen gaan, en dan blijft zijn blik op de stoel naast mij hangen. Hij zal toch niet...?

‘Ik ga hier zitten.’ Emil ploft naast mij neer. ‘Wij kennen elkaar tenslotte al.’

‘Goed, ik zal de tweetallen voor de opdracht vormen.’ Bergman kijkt de klas rond. ‘Sascha samen met Femke...’

Ik draai mijn duimen onder tafel. *Niet met hem.*

'Jet en Maud.'

Niet met hem. Alsjeblieft.

'En dan hebben we nog Liv...' Bergman kijkt me aan. 'Jij mag samen met Emil.'

12 | 'Dombo en lekkertje, goed duo!' roept Sascha van achter in de klas. 'Weet je zeker dat je een onvoldoende wilt, Emil?'

Maud draait zich om. 'Hou je kop.'

'Laat nou maar,' zeg ik.

Maud schudt haar hoofd. 'Hoor je wel wat ze zegt?'

'Het heeft geen zin.'

Ik heb geen idee waarom, maar Sascha moet altijd mij hebben. Ik ben een beetje bang voor haar. Ze heeft felle ogen en is net als een waakhond, die elk moment kan bijten.

Bergman deelt de opdracht uit. Bij Sascha blijft hij even staan. 'Dat soort opmerkingen wil ik hier niet meer horen.'

Sascha trekt een schijnheilig gezicht. 'Het spijt me, meneer.'

Ik zucht. Sascha krijgt alles voor elkaar, vooral bij de mannelijke docenten. Zodra zij haar bekende Sascha-blik opzet, vergeven ze haar alles. Soms draagt ze van die laag uitgesneden truitjes naar school, zodat haar borsten extra goed zichtbaar zijn.

Bergman loopt zonder iets te zeggen door en geeft de opdracht aan mij en Emil. Hij negeert Sascha gewoon! Is hij de eerste die niet in haar geslijm trapt? Hij leek me al tof, maar nu helemaal!

'Deze opdracht telt voor de helft mee voor het volgende rapport.' Bergmans blik blijft even op mij hangen. Weet hij soms van mijn rampzalige laatste cijfer? Vast wel.

'Jullie hebben precies twee weken. Succes allemaal.'

Wie ben jij, hoe woon je, wie zijn je ouders, waar ben je goed in?

Daar gaat jouw klasgenoot achter komen in deze opdracht!

Schrijf een stuk over de ander, waarin je hem/haar beschrijft. Alles mag, als het maar correct Nederlands is. De regels voor de verschillende stijlen staan uitgebreid in het lesboek.

Het voelt alsof ik plotseling veertig graden koorts heb. Mijn wangen worden warm en de plek waar Boudewijn sloeg, begint weer pijnlijk te kloppen.

‘Oké,’ zegt Emil. ‘Wanneer beginnen we?’

Nee hè. Hij wil straks natuurlijk alles weten; van mijn hobby’s tot en met mijn ouders. Moet ik hem vertellen dat ik me mijn moeder nauwelijks meer kan herinneren? Boudewijn heeft alle foto’s opgeborgen. Ik herinner me alleen haar lange, donkere haren en heldere stem. Ze trok me vaak op schoot en ik weet nog dat ze naar de zomer rook. Zij noemde me altijd Liv. Maar wat gaat Emil dat aan?

| 13

En dan mijn vader... Er komt nooit iemand bij mij thuis. Ik spreek altijd buiten af; in de stad of bij de bioscoop. Ik moet er niet aan denken dat Boudewijn ontploft waar mijn vriendinnen bij zijn.

‘Niet,’ zeg ik. ‘We beginnen niet.’

Op dat moment gaat de bel. Er klinkt geschuif van stoelen en ik prop de opdracht naast mijn lesboek in mijn tas. Mijn hoofd bonkt als een gek. Ik moet naar buiten, ademhalen.

‘We kunnen...’ begint Emil.

‘Nee,’ zeg ik. Waarom luistert hij niet? Ik trek de stof van mijn truitje weg onder mijn zwetende oksels.

Jet en Maud lopen naar het schoolplein. Ik wil achter mijn vriendinnen aan, maar Emil blijft naast me lopen.

‘Morgenochtend doen?’ stelt Emil voor. ‘Ik kom wel naar jou.’

‘Nee!’

Ik zie al voor me dat Boudewijn opendoet als Emil voor de deur staat. Zijn versleten armbandjes zullen absoluut niet in de smaak vallen. En dan die gaten in zijn broek... Wedden dat Boudewijn zich niet in kan houden? En Emil vertelt het de dag erna vast aan de hele klas!

‘Je weet toch niet waar ik woon,’ zeg ik.

Emil trekt een papier uit het voorvak van zijn rugzak. ‘Eens even kijken... Olivia. O, daar sta je.’ Hij fluit. ‘Graaf Florislaan, klinkt chique.’